

ik aanwijzen, hoe Hij leven en vollen vrede schenkt. Niemand kan zeggen hoe dit geschiedt, maar een ieder, die het eerlijk met zich zelf meent, kan het *ondervinden*, persoonlijk ondervinden. De ondervinding alleen is hier de leermeesteres. »Kom en Zie!» aldus luidde Zijne uitnoodiging voor omstreeks 1900 jaren. Kom en zie, aldus luidt zij nog heden.

En te midden van dit geslacht van critiek en twijfel, van afval en scepticisme, zijn er nog altijd menschen, die in het aangezicht van den goddelijken menschenzoon leeren juichen: »Wij hebben gevonden! Leven en vollen vrede!»

Waarom zoudt *gij*, die dit leest, niet tot hen behooren?

ROZEN.

DOOR H. J. HANA.

Zacht gloeit het kuische wit der zijden rozebladen
In 't licht, dat breed en vol, met tintlend gouden glans,
Op bloem en knop en blad neergolft van 's hemels trans,
En heel den hof als in een stralenzee doet baden.

Wat reine, zoete walm stijgt uit den donzen krans
Der blonde kelken op, met geurig stof beladen:
Als wierook voor den Heer, wiens almacht en genade
Ons bloemenweelde schonk en dartlen vlinderdans!

O, zoo ik mijnen God een dankaltaar mocht bouwen
Voor 't grootsche en schoone, dat zijn hand mij doet aanschouwen, —
Ik gaarde een rijken oogst van witte rozen saam,

Die 'k en als outer en als reukwerk Hem zou wijden,
Bij 't schuchter staamlen van zijn hoogen, heiligen Naam,
Om... snikkend, vol berouw,... mijn ondank te belijden!...

EENE HERINNERING UIT 1870.

UIT HET DUITSCHE NAAR LUDWIG AEGIDI.

De afdeling der Vereeniging: »Hulpverschaffing op het slagveld» te Bonn, was onder het zingen van den »Wacht am Rhein» te St. Avold binnengerukt en van alle kanten, door onze soldaten, met gejuich en gewuif begroet. Zij hielden halt op de markt om de inkwartieringsbiljetten te ontvangen. Toen alle beschikbare plaatsen bezet waren, werd een lange rij bivouakken opgeslagen.

Wij stonden eenigen tijd in gelid, en hadden om den linkerarm den witten band met het roode kruis. Ik stond links op den hoek van het eerste gelid.

Een krachtig gebouwd, jeugdig soldaat,

een krachtige gestalte, blijkbaar een Brandenburgsch kurassier, trad naar mij toe. »Zijt *gij* geestelijke?» vroeg hij. Ik antwoordde ontkennend. Hij schudde het hoofd en zeide: »er moesten *meer* geestelijken bij zijn.» Snel voegde hij er bij: »maar dit begrijpt *gij* niet.» Ik begreep hem echter wel en maakte hem dit duidelijk. Hierop deed hij deze uitspraak, die mij is bijgebleven: »De soldaat te velde moet zich vastklemmen aan het eeuwige.»

Het was op den onvergetelijken dag van Vionville. Bij den aanval door de Brandenburgsche infanterie op Flavigny, viel een jong